

mer mig, at saadanne Trudfleser eller Forhaan-
 nellser, der forekomme i Klager og Ansøgninger,
 som indsendes til de lovgivende Forsamlinger,
 kan man langt bedre oversee end saadanne, der
 udfendes offentligt rundt omkring i Landet, og
 jeg synes derfor, at den Motivering, man har
 lagt til Grund for at bekæmpe vort Forslag,
 ligesvemt ogsaa bekæmper § 223 i Lovudkastet,
 forsaavidt Bestemmelserne der angaae de lov-
 givende Forsamlinger. Der er ogsaa talt om,
 at man skulde overlade til Regjeringen at komme
 med saadanne Forslag som det, vi have stillet
 til en ny Paragraph; thi det maa dog see un-
 derligt ud, at Medlemmer af de lovgivende
 Forsamlinger stille saadanne Forslag frem,
 eller at de lovgivende Forsamlinger, uden
 at et saadant Forslag er kommet fra Regjerin-
 gens Side, vedtager det. Jeg kan imidlertid
 ikke see, hvad Underligt der skulde være deri.
 Jeg har mange Gange hørt Dommere i de
 allerstærkeste Udtryk holde over Domstolenes
 Hellighed og Ukrænkelighed, sjøndt de vare
 Dommere, og jeg har aldeles ikke fundet noget
 Støden i, at en Dommer fremsatte en saa-
 dan Fordring; thi det er naturligtvis ikke den
 enkelte Dommer, hvorefter der her er Tale, men
 den hele Institution; den Enkelte er en saare
 liden og forsvindende Deel. Jeg har derfor
 ikke fundet, at nogen af de Grunde, der ere
 anførte mod dette Forslag, har kunnet paa
 nogen Maade svække dets Berettigelse. Ende-
 lig er der endnu et Forslag under Nr. 73 af
 det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den
 Valgkreds (Tscherning), med Hensyn til hvilket
 der er fremkommet en, ogsaa for mig uventet
 og betænkelig Betragtning. Jeg havde antaget,
 at man ikke kunde blive straffet, fordi man und-
 lod at anmelde, hvad der er befalet at anmelde
 i § 109, naar Nogen har sikker Kundskab der-
 til. Jeg har forstaaet Paragraphen saaledes,
 at man kun var forpligtet til at gjøre en saa-
 dan Anmeldelse, naar man selv antog, at
 Ens Kundskab var sikker, og saa meente jeg,
 at Paragraphen var overflødig, da Vedkom-
 mende jo altid, naar han ikke vilde anmelde
 en saadan Kundskab, kunde undslaae sig derfor
 ved at sige, at han ikke ansaae sin Kundskab
 for sikker. Men nu sagde den høitærede Ju-
 stitsminister, at, naar der stod „sikker Kund-

skab“, saa vilde det ikke komme til at berøve
 paa, hvorvidt den Paagældende, efter sin egen
 Opfattelse, antog Kundskaben for sikker, hvor-
 imod Domstolen vilde dømmen ham, naar den
 fandt, at den efter det Dplyste maatte ansee
 Kundskaben for sikker. Men Paragraphen vil
 da lede til det allerstørste og allerøstest gjæn-
 tagne Angiveri, thi i saa Fald vil ikke nogen
 Mand, der har den allerløseste Kundskab, være
 sikker paa ikke at blive straffet paa Grund af
 denne Paragraph, naar han ikke strax løber
 hen og angiver denne Kundskab. Naar nemlig
 ikke Domstolene finde, at Kundskaben er saa
 usikker, at han ikke ifalder Straf efter denne
 Paragraph ved ikke at gjøre Anmeldelse, vil
 man altsaa blive nødt til at gjøre en saadan
 efter enhveromhelst Slags Kundskab, om den
 end er temmelig løs, for at sikke sig mod
 Strafsansvar. Efter min Mening var det den
 alleruheldigste Forklaring, der fremkom med
 Hensyn til Meningen af Paragraphen, at det
 ikke er den Paagældendes egen Mening om
 Kundskabens Sikkerhed, der kommer i Betragt-
 ning, men at det er Domstolene, der skulle
 dømmen ham som Overtræder af Paragraphen,
 sjøndt han ikke selv har Ahnelse om, hvor-
 vidt denne Kundskab er sikker eller ikke.

Justitsministeren: Jeg skal ikke for-
 længe denne Discussion, men jeg kan ikke lade
 staae uimodfagt et saadant Angreb som det, der
 er fremkommet fra den ærede sidste Taler, naar
 det er aldeles grundløst. Grundlovens § 47
 er fuldkommen fyldestgjort ved dette Udkasts §
 95, i hvilken Bestemmelsen i Grundlovens §
 47 næsten ordret er optagen, og der behøves
 derfor ikke nogen anden Bestemmelse til at
 fyldestgjøre den. Skulde man først paa den
 Maade, som her er foreslaaet i denne Para-
 graph, bestytte de forskjellige Statsmagter, vilde
 der ogsaa behøves en saadan Bestyttelse for
 Domstolene. Der staaer i Grundlovens § 2:
 „Den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigs-
 dagen i Forening. Den udøvende Magt er
 hos Kongen. Den dømmende Magt er hos
 Domstolene;“ men som Følge heraf ere Dom-
 stolene ogsaa en Statsmagt og skulle altsaa i
 saa Henseende bestyttes ligesaavel som Rigs-
 dagen.